

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 20.908 van 19 december 2008
in de zaak RvV XII

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 22 september 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 12 augustus 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 29 augustus 2008 .

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 12 november 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN STEENBERGHE en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekster kwam eind juli 2004 toe op Belgisch grondgebied en diende op 17 augustus 2004 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister nam op 23 augustus 2004 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 bis).

1.3. Op 2 september 2004 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

1.4. Op 27 mei 2005 werd verzoekster vanuit het Verenigd Koninkrijk teruggenomen op grond van Verordening EG/ 343/2003 (Dublin II).

1.5. Verzoekster werd op 27 mei 2005 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling onder de hoede van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie geplaatst.

1.6. Op 27 juli 2005 besliste de gemachtigde van de minister om een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) te treffen ten aanzien van de voogd van verzoekster.

1.7. De termijn van het bevel tot terugbrenging werd verlengd tot 3 mei 2006, datum waarop verzoekster in het bezit werd gesteld van een aankomstverklaring.

1.8. De aankomstverklaring werd verlengd tot 12 oktober 2007, datum waarop de voogdij van rechtswege werd beëindigd wegens het bereiken van de meerderjarigheid.

1.9. Op 12 oktober 2007 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd aangevuld via aangetekend schrijven dd. 17 december 2007 en via aangetekend schrijven dd. 20 mei 2008.

1.10. De gemachtigde van de minister verklaarde de in punt 1.9. vermelde aanvraag op 12 augustus 2008 onontvankelijk. Verzoekster werd hiervan op 29 augustus 2008 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing.

1.11. Tegelijk met de in punt 1.10. vermelde beslissing werd een bevel om het grondgebied te verlaten getroffen (bijlage 13). Verzoekster werd hiervan eveneens op 29 augustus 2008 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging.

2.1. Op 12 november 2008 wordt per gewone brief, gericht aan de hoofdgriffier van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, verzonden door mevrouw K.V.G. van de Dienst Begeleid Zelfstandig Wonen van vzw Juna, gevraagd inzage te krijgen in bepaalde stukken van het administratief dossier van verzoekster.

2.2. De Raad merkt op dat de afzender van de in punt 2.1. vermelde brief geen partij is in het geding. Zij heeft derhalve geen inzagerecht in het administratief dossier, aangezien dit conform artikel 39/61 van de Vreemdelingenwet enkel toekomt aan de partijen en hun advocaat. Aan het verzoek vermeld in het in punt 2.1. bedoelde schrijven kon derhalve geen gevolg gegeven worden.

2.3. Bij aangetekend schrijven van 26 september 2008 diende verzoekster een aanvulling in op haar initieel verzoekschrift van 22 september 2008. Hierin wordt melding gemaakt van de pogingen van diverse personen van de Dienst Begeleid Zelfstandig Wonen van vzw Juna om inzage te krijgen in het dossier van verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoekster stelt dat het hen niet gelukt is en betoogt dat bij gebrek aan inzage in haar dossier, zij niet in de mogelijkheid was haar verdediging tot in de puntjes voor te bereiden waardoor haar recht van verdediging geschonden werd. Zij wenst dit argument toe te voegen aan de overige middelen geuit in haar initieel verzoekschrift van 22 september 2008.

Ter terechtzitting doet verzoekster afstand van deze aanvulling op haar initieel verzoek-schrift. De Raad stelt deze afstand vast.

2.4. Verzoekster diende op 14 november 2008 wederom een aanvulling in op haar initieel verzoekschrift houdende bijkomende stukken. Aangezien deze stukken buiten de in artikel 39/57, tweede lid van de Vreemdelingenwet opgenomen termijn werden verzonden, worden zij uit de debatten geweerd.

2.5. De raadvrouw van verzoekster zond ten slotte op 21 november 2008 per faxbericht een verzoek om de terechtzitting uit te stellen tot na de afloop van verzoeksters examenperiode omdat zij graag aanwezig zou zijn op de terechtzitting.

2.6. De Raad stelt ter terechtzitting vast dat verzoekster aanwezig is. Op het verzoek tot uitstel werd derhalve niet ingegaan.

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1. In een eerste middel, blijktens zijn ondersteunend betoog gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoekster de schending aan *“van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, in samenlezing met artikel 39/2, § 2 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.”*

3.2. Verzoekster stelt, in wat als een eerste onderdeel van het middel kan beschouwd worden, dat de motivering van de bestreden beslissing onjuist en onvolledig is waar deze verzoeksters scholing bespreekt omdat zij wel degelijk een schoolattest en schoolrapporten aan haar aanvraag had toegevoegd en de laatste schoolresultaten in haar aanvulling van 20 mei 2008 (cfr. punt 1.9.) had verzonden. Verzoekster poneert dat de kansen op een kwalitatief hoogstaand onderwijs in Vietnam nagenoeg onbereikbaar zijn en dat haar vader eiste dat zijn kinderen gingen werken en geen geld had om de kinderen verder te laten studeren.

3.3. In wat als een tweede onderdeel van het middel kan beschouwd worden, gaat verzoekster in op haar familiale situatie. Verzoekster beweert dat zij in haar aanvraag wel degelijk had opgeworpen dat het onmogelijk is voor haar om naar Vietnam terug te keren omwille van de afwezigheid van banden met haar herkomstland. Ze verwijst naar een document in bijlage bij haar verzoekschrift en stelt dat ze was gevlucht voor haar tirannieke vader naar wie ze niet kan terugkeren, dat ze geen contact meer heeft met haar moeder, maar wel nog via haar oom in Groot-Brittannië af en toe nog iets van haar hoort. Verzoekster benadrukt dat ze bij de familie van haar vader evenmin terecht zou kunnen. Verzoekster vervolgt haar kritiek op de motieven van de bestreden beslissing door zich af te vragen of het mogelijk is het negatieve bewijs te leveren waaruit blijkt dat verzoekster geen contact meer heeft met haar herkomstland. Daarnaast vraagt verzoekster zich af in hoeverre de redenering van de Dienst Vreemdelingenzaken dat de terugkeer slechts tijdelijk zou zijn met de realiteit overeenstemt en of de bestreden beslissing geen definitieve terugkeer inhoudt.

3.4. In de nota met opmerkingen komt de verwerende partij in essentie tot het besluit dat de beslissing afdoende gemotiveerd is in feite en in rechte en dat verzoeksters summieri beweringen hieraan geen afbreuk kunnen doen.

3.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.7. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling, die zijn identiteit aangetoond heeft, een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

3.8. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in haar land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.9. De in het eerste middel bekritiseerde passages van de bestreden beslissing luiden als volgt:

"(...) Het feit dat zij hier naar school gaat kan niet aanzien worden als een buitenaewone omstandiaheid daar betrokkene niet aantoot dat een scholina niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien is zij niet langer schoolplichtiq en leqt betrokkene evenmin bewezen voor dat zij als volwaardiqe leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, is ingeschreven. Wat betreft het feit dat haar zus in België woont; betrokkene verklaart niet waarom het feit dat haar zus in België verblijft op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Een tijdelijke scheiding met haar zuster verhindert betrokkene niet om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Het gegeven dat betrokkene geen

banden meer zou hebben met haar thuisland kan niet weerhouden worden. Betrokkene legt hier geen bewijzen van voor. Ook lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van een haar aanvraag tot regularisatie (...)."

3.10. De Raad merkt op dat verzoekster bij haar kritiek op de bestreden beslissing uitgaat van een verkeerde lezing van deze beslissing. In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te beweren, betwist men geenszins dat schoolattesten en schoolrapporten werden overge-maakt, doch men stelt enkel dat verzoekster *"niet langer schoolplichtig"* is en evenmin bewijst *"dat zij als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, is ingeschreven"*. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf en bij de aanvullingen hierop inderdaad bewijs-stukken had toegevoegd die betrekking hebben op haar schoolloopbaan aan het Sint-Augustinusinstituut in Aalst waar ze Technisch Secundair Onderwijs volgde. Zoals de verwerende partij in haar nota met opmerkingen terecht stelt, toont verzoekster niet aan dat deze instelling een hogeschool of universiteit is zoals in de bestreden beslissing wordt vereist. Met haar blote betoog over de kwaliteit van het onderwijs in Vietnam en haar gebrek aan toegang tot dit onderwijs kan verzoekster geen afbreuk doen aan de betrokken passage van de bestreden beslissing, temeer daar blijkt dat zij deze problemen niet heeft ingeroepen bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf en de aanvullingen hierop. Bijgevolg kon de gemachtigde van de minister volstaan met het besluit dat verzoekster *"niet aantoon dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden"*. Verzoeksters kritiek is niet bij machte de motieven van de bestreden beslissing te doen wankelen. Er werd geen schending van de motiveringsplicht aangetoond.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

3.11. Met betrekking tot het tweede onderdeel van het eerste middel stelt de Raad vast dat in de aanvraag om machtiging tot verblijf omtrent de afwezigheid van bindingen met het herkomstland enkel het volgende werd ingeroepen: *"M. heeft geen contacten meer in Viëtnam."* De bestreden beslissing weerlegt op afdoende wijze deze blote affirmatie met volgende stelling: *"Het gegeven dat betrokkene geen banden meer zou hebben met haar thuisland kan niet weerhouden worden. Betrokkene legt hier geen bewijzen van voor."* Verzoekster voegt aan onder-havig verzoekschrift een stuk toe waarin zij haar familiale situatie en de problemen bij terugkeer naar Vietnam beschrijft. Verzoekster toont echter niet aan dat ze deze beschrijving aan het oordeel van de gemachtigde van de minister had onderworpen vooraleer deze de bestreden beslissing nam. De gemachtigde van de minister kan niet verweten worden geen rekening gehouden te hebben met stukken die niet voorlagen op het moment dat hij de beslissing trof. Het komt de Raad als annulatierechter niet toe om verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf in de plaats van verweerder te gaan beoordelen op basis van later ingediende stukken.

3.12. De bestreden beslissing stelt: *"Ook lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie."* Verzoekster stelt naar aanleiding van deze passage een aantal vragen van filosofische aard die ze echter niet betreft op de bestreden beslissing. Deze beschouwingen kunnen de motieven van de bestreden beslissing niet aantasten en geen aanleiding geven tot de nietigverklaring ervan.

Het tweede onderdeel van het eerste middel is ongegrond.

3.13. In haar repliekmemorie vult de verzoekende partij het betoog ter adstruering van haar eerste middel aan met het argument dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd werd omdat er met geen woord gerept wordt over haar statuut als niet-begeleide minder-jarige waaronder ze een hele tijd in België heeft verbleven. Verzoekster bespreekt het statuut van niet-begeleide minderjarige vreemdeling dat zij heeft gehad en betoogt dat zij de voorwaarden vervulde van dit statuut om een bewijs van inschrijving in het Vreemdelingen-register (BIVR) te krijgen. Volgens verzoekster hield de gemachtigde van de minister geen rekening met de context waarin de regularisatieaanvraag werd ingediend en vormt dit volgens haar wel degelijk een buitengewone omstandigheid, waaraan verzoekster een uitgebreid en hoofdzakelijk filosofisch betoog wijdt.

3.14. De repliekmemorie heeft slechts tot doel verzoekende partij in de mogelijkheid te stellen te antwoorden op de argumenten van de verwerende partij zoals uitgewerkt in de nota met opmerkingen, doch kan geenszins de verzoekende partij toelaten tekortkomingen in het verzoekschrift recht te zetten. Een andere opvatting zou in strijd zijn met de rechten van verdediging aangezien de verwerende partij de mogelijkheid zou ontnomen worden zich te verweren tegen de argumenten ter ondersteuning van een middel. Nieuwe argumenten ter ondersteuning van een middel kunnen enkel voor het eerst ontvankelijk worden opgeworpen in de repliekmemorie wanneer zij niet konden worden aangevoerd in het verzoekschrift omdat de nodige gegevens daartoe niet bekend waren of wanneer het argumenten betreft die de openbare orde raken. De door verzoekster geuite kritiek in haar repliekmemorie raakt de openbare orde niet en verzoekster toont niet aan waarom zij deze argumenten niet eerder in haar inleidende verzoekschrift kon uiteenzetten ter adstruering van een middel. De repliekmemorie is bijgevolg onontvankelijk voor zover daarin het eerste middel uit het verzoekschrift met bijkomende argumenten wordt aangevuld.

3.15. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Verzoekster stelt dat ze sedert 1 december 2007 een feitelijk gezin vormt met haar 7 jaar oudere zus die over een BIVR en een arbeidskaart C beschikt en voltijds tewerk-gesteld is. Verzoekster beweert verder dat het voor haar zeer moeilijk is om een gezinsleven te hebben in Vietnam omdat ze bij niemand terecht kan en met niemand contacten onderhoudt.

3.16. In de nota met opmerkingen bevestigt de verwerende partij wat in de eerste bestreden beslissing reeds werd gesteld, met name dat de verplichting om terug te keren slechts een tijdelijke scheiding met haar zuster inhoudt en dat deze geen schending van artikel 8 van het EVRM uitmaakt.

3.17. Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.18. Verzoekster beperkt haar middel tot de vaststelling dat zij met haar zus een familie-leven onderhoudt en de bewering dat het voor haar zeer moeilijk is om in Vietnam een gezinsleven te hebben. Verzoekster slaagt er echter niet in aan te tonen dat de gemachtigde van de minister artikel 8 van het EVRM heeft geschonden door in de eerste bestreden beslissing het volgende te stellen en in uitvoering hiervan de tweede beslissing te treffen :

“(...) betrokkene verklaart niet waarom het feit dat haar zus in België verblijft op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Een tijdelijke scheiding met haar zuster verhindert betrokkene niet om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

Het gegeven dat betrokkene geen banden meer zou hebben met haar thuisland kan niet weerhouden worden. Betrokkene legt hier geen bewijzen van voor. Ook lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie (...).”

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

3.19. In de repliekmemorie vult verzoekster haar middel aan met een uitgebreid overzicht van haar feitelijke situatie waarbij zij reageert op de melding van verwerende partij geuit in haar nota met opmerkingen dat *“het de verwerende partij toegelaten is wetsontduiking tegen te gaan en daartoe de nodige maatregelen te treffen.”*

3.20. De Raad acht noch het verweer van verweerder aangaande wetsontduiking noch het uitgebreid betoog van verzoekster aangaande haar feitelijke situatie in antwoord hierop relevant ter beoordeling van het tweede middel, aangezien zowel verweerder als verzoeker nalaten hun betoog te betrekken op de bestreden akte. Verder betoogt verzoekster in haar repliekmemorie dat geen rekening gehouden wordt met de mogelijkheid dat zij nooit vanuit het buitenland een verblijf in België kan verwerven. Verzoekster stelt dat *“rekening houdend met deze mogelijkheid is er wel degelijk een schending van artikel 8 E.V.R.M. wegens een verboden inmenging in het privé-en gezinsleven van verzoekster die op dat moment toaal onbestaande zal zijn.”* Verzoeksters beschouwingen kunnen wegens hun speculatief en hypothetisch karakter geen afbreuk doen aan de bestreden beslissingen.

Het tweede middel is ongegrond.

3.21. In een derde middel, blijkens het ondersteunend betoog gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoekster de niet-naleving aan van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”*. Verzoekster houdt een overwegend theoretische uiteenzetting met betrekking tot de zorgvuldigheidsplicht. Verzoekster stelt dat de zorgvuldigheidsplicht geschonden werd omdat niet wordt nagegaan of de aanvraag zonder problemen in het land van herkomst kan gebeuren.

3.22. In de nota met opmerkingen is de verwerende partij van oordeel dat het derde middel onontvankelijk is aangezien met de opgeworpen schending van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”* geen expliciete rechtsnorm wordt aangeduid.

3.23. De Raad stelt vast dat verzoekster ter adstruering van het middel een betoog voert over de schending van de zorgvuldigheidsplicht en op summiere doch duidelijke wijze aanvoert op welke wijze dit algemeen beginsel van behoorlijk bestuur geschonden werd. Dit vormt wel degelijk een middel.

De exceptie van onontvankelijkheid van het middel, opgeworpen door de verwerende partij, dient bijgevolg te worden verworpen.

3.24. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624). De zorgvuldigheidsplicht houdt niet in dat verweerder ambtshalve, zonder dat verzoekster dit als buitengewone omstandigheid inroept, dient na te

gaan of verzoekster haar aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf zonder problemen in het land van herkomst kan indienen. Met haar betoog toont verzoekster niet aan met welke elementen die zij in haar aanvraag of in de aanvullingen daarop aan het oordeel van de gemachtigde van de minister had voorgelegd, verweerder onvoldoende rekening zou hebben gehouden.

3.25. In de repliekmemorïe vult verzoekster hoofdzakelijk haar theoretische uiteenzetting nog verder aan en stelt zij: *“argumenten van verzoekster worden gewoonweg van tafel worden geveegd zonder afdoende redenen en bovenal wordt er geen rekening gehouden met het verblijf van verzoekster als buitenlandse niet-begeleide minderjarige noch met het feit dat ze op basis van de omzendbrief recht had op een B.I.V.R.”*

3.26. De Raad verwijst naar het gestelde in punt 3.14. en acht de aanvulling van de argumentatie ter ondersteuning van haar derde middel in de repliekmemorïe onontvankelijk.

Er wordt geen schending van de zorgvuldigheidsplicht aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december twee-duizend en acht door:

mevr. M. EKKA,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. EKKA.